

l'Orfeo, que ha estat el nostre somni de tot un any, deixem la nostra tasca. Altres, podran continuar-la amb molts més mèrits que nosaltres; però amb més voluntat, amb més desinterès, amb més il·lusió, no; això, no!

Més, si renunciem al lloc que l'estima dels amics ens havia portat i, per a no ésser més destorb, deixem a altres la missió que acceptarem, no volem pas fer abdicació del dret de dir en aquestes planes (que per ben pocs deuràn ésser fullejades) el què hauríem dit en la Festa tant temps hà i amb tant anhel esperada. No renunciem pas a dir, en aquest Llibre, 'l què, trèmols d'emoció i glatint-nos el cor de joia, en aquell dia, a pesar de tot, anirem dient —*in ment*, com se diu una oració,— tot ajuntant la nostra pobre veu a la de tots els companys nostres i en tant els màgics moviments del jove mestre que'ns haurà dut a la primera victòria, fassin que'l ritme de les cançons de la terra i les dolces harmonies teixides pels mestres de la música i les sonores vibracions del *Nostre Cant*, ressonin en l'ampla sala, radiant d'espaldors i vessant de gernació portada per la simpatia i el més gran entusiasme.

Mentres direm, en la nostra Festa, les notes dolces i les valentes frases de les cançons apreses amb la fè del creient, per damunt de les harmonies de la música, la nostra pensa anirà teixint com un sobre-cant, que serà el nostre credo, la nostra oració i aquest credo i aquesta oració seràn l'expressió fidel del sentir nostre.

I direm a la multitud, congregada al nostre entorn: Heus-a-l'aquí la nostra obra! Aquí'l tens, poble de Granollers, el fruit dels nostres pobres esforços! Aquest *Orfeo*, és la dèria de tota la nostra vida. És l'assoliment del desig que amb més fervorositat hem sentit aquest aplec de joves que sempre hem volgut sobresortir del remat humà. És la concreció d'un ideal, d'un somni —*tet, per tí, realitat*— dels que, enamorats de l'art en totes ses manifestacions, feia temps volíem oferir-te'n els fruits.

Avui, cantem victòria. I els cants amb que saludem a aquest any que ve a la vida, no volem pas que sonin mai com himnes bèl·lics. Són cants d'amor i benhaurança. Són himnes a la germanor dels homes. Són l'oració al bé. Són el cant de la Patria. Són un salm a l'espiritualitat de la raça. L'elogi de la nostra parla: de la dolça parla catalana. Són l'ànima mateixa d'aquest poble que, amb harmonies de dolcesa infinita, diu'l seu amor als germans seus i en estrofes virils, potents, plenes de vida, proclama la fè en la seva fortitut. Són un clam vibrant de Llibertat, amb que saludem l'aurora de l'any que tant-de-bó porti la Pau a tots els pobles de la Terra...

I els que't regalem, avui, amb aquets cants, som els més humils de tots els teus fills, vila estimada!

Aquestes nenes i aquestes noiets, que amb la seva veu argentina, te transporten a regions ideals, fen-te sentir les més pures emocions, són nats tots ells en llars modestes. Tant remenuts que són, i ja n'hi ha d'ells que'ls cants escolars de l'infantesa'ls han hagut de canviar per la cançó del treball!

Aquestes noies, boniques com poms de flors i alegres com vols d'auells, que't fan ofrena de la seva gentilesa, són gairebé totes elles senzilles noies de fàbrica. *¡Noies de fàbrica!*...

I si llabis-inconscients han dit aquest mot com una ofensa, nosaltres hem de proclamar ben alt — ben alt i ben fort, perquè fins els més sords enç sentin — que del ramell d'exqui-

sides flors amb que s'engarlanda *l'Orfeo Granollerí*, les flors per nosaltres preferides, les flors qual aroma s'avé més amb els nostres sentits, són les humils violetes: són aquestes flors que enjoiem el Jardí del Treball, són aquestes noies que, per a ajudar als seus a guanyar el pa de cada dia, les estrelles engarlanden l'ample volta encare que ja s'encaminen al treball, i és nit quan pleguen, i allavors que roben unes hores a l'esbarjo i al descans, per a consagrar-se a l'art diví de la música; per a contribuir també a l'enaltiment de la Vila, que si ha d'estimar el concurs de tots, és el dels que s'imposen sacrificis, el que té d'agrair més.

I aquets xicots ja espigadets i els homes fets que, per a dir l'amor a lo de casa, passem, com passen tots, les *beceroles* de la música, tots hem après en el treball de cada dia que és tot cantant com els pobles devenen més grans i forts i lliures.

I fins aquest que'ns acabdilla; fins aquest jove, al que diem amic i mestre, tot alhora; fins aquest que, per a conduir-nos a l'assoliment de l'ideal nostre, hi ve esmersant tota la voluntat i tot l'esforç del seu talent, l'immensa cultura musical que'l posa ja entre'ls mestres, l'ha haguda d'adquirir amb el propi esforç i imposant-se sacrificis i privacions la seva humil família.

Però, què, si a tots un mateix ideal ens guia? Si a tots ens porta la mateixa dèria?...

Aquest *Orfeo* no ho volém pas que sia com una caixa harmònica; com un aplec de cantaires buids de dintre, sense ànima; no ho volem pas que sia com un instrument que vibri només pel màgic mecanisme de la música, no! Nosaltres, a l'aplegar-nos, hem somniat oferir al nostre poble una massa coral que, com en una arpa immensa, hi vibrin, amb sonoritats diverses, totes les cordes del sentiment humà. Que totes les nobles passions que agiten als homes, trobin ressó en cada un de tots nosaltres. Que'ls petits infants, aprenguin a conèixer i a estimar la vida, tot taral·lejant les gaies cançons de la terra, aquestes joguines de la nostra música popular; que a les noies, els salti'l cor de joia, al dir les delicioses melodies que després repetiran al peu del breçol, per a adormir als fills del seu amor; que'ls joves, a l'entonar les belles corrandes que Amor als homes ha dictades, posin en son mirar lluïsos de joventut sana i alegre; que'ls homes fets, al cantar himnes de redempció, amb el gest, amb la veu, posant-hi l'ànima, proclamïn que ja mai ningú podrà junyir-los a l'esclavatge, fent ressonar, amb orgull d'homes conscients, que

no n'hem sigut, ni'n serem mai d'esclaus!

I a tots plegats, al dir l'amor a aquesta terra i a la llibertat de tots els homes, que la joia'ns espurni pels ulls i que'ns tremoli'l cor de goig, i que la nostra veu, potent, vibranta, digui amb santa emoció que són aquests amors els que'ns alenten..

Així és com volem a l'*Orfeo*. Que la música i la poesia, agermanades, obrin en nosaltres el miracle de fer-nos d'una raça superior. Que sapiguem de riure i que no'ns donem vergonya de plorar. Que podem fruit les bel·leses del món i que sabem remeiar les tristesses de la vida. Així, el dia que durem un destell de la nostra alegria als que pateixen de sed de llibertat, als que enyoren la tebior del sol del carrer i les carícies de sers volguts, els podrem dir tota la pietat que sentim pels sofriments del seu captiveri; i el jorn que una halenada de vida i d'alegria inondi la Casa on troben l'escalf que'ls manca a la llar seva els

pobrets malalts i els que són ja en els darrers graons d'aquesta vida, la nostra joventut dirà, amb les cançons als llabis, el seu amor als desvalguts i l'agraïment que sent per a aquelles dones santes que's consagren a endolcir les amargures i els dolors dels germans seus... I després, al seguir amb les nostres cançons les masies i els pobles i vilatges d'aquest Vallès, eternament florit, i al portar a les viles i ciutats de Catalunya — i més enllà també — un eco de les corrandes apreses pensant amb l'enlairament espiritual de Granollers, direm als que'ns escoltin que'ls nostres cants són l'expressió fidel de la nostra ànima; i arreu, arreu d'on hi volei la nostra ensenya i on s'hi senti la nostra veu, la gent dirà que'ls que cantem, som tot un poble!...

Així és com volem l'*Orfeo* dels nostres amors. Que tot enaltint-lo, al nostre poble, posem ben alts, ben per damunt de tot, els nostres sentiments de germanor! Així els nostres ulls s'anegaran més d'un cop de l'alegria íntima que dona l'haver fet una bona obra, com se'ns anegaren a tots aquella tarde de primavera que acompanyarem al fossar el cos inhere de la primera amigueta perduda, a aquella verge de quinze anys, que en aquesta hora quieta, allà, en les regions ignotes d'ultratomba, deu anar seguint, amb sa veu d'àngel, les cadencies dels nostres cants; com deu seguir-les també, aquell infantó enjogassat que fa pocs dies era arrebatat de la nostra colla, per la Mort traidora, i era perdut per sempre més per uns pares que'l ploraran eternament.

Així, així volem nosaltres l'*Orfeo Granollerí*: com fins avui ha estat.

I així serà, per la voluntat i per l'esforç de tots; per aquest petit esforç de menys de dos cèntims cada dia. Així serà, per a orgull de L'Unió Lliberal — on els nois ja hi aprenen a ésser homes, i aquets a ésser més bons — que al propi temps que haurà laicitzat l'ensenyament de la música a la nostra vila — fins avui patrimoni d'elements d'extrema dreta, — haurà aconseguit fer viventes en aquesta Casa, — que és a casa nostra — les idealitats que predicà aque'l gran patrici que's digué Josep Anselm Clavé, fent que'l lema *Progrés, Virtut i Amor*, que en apostolat fervorós escampà arreu de Catalunya, tinga'l seu complement en les manifestacions d'art que havem de portar a terme.

Perquè la nostra missió ha d'èsser el fer vivente realitat el tríptic amb que el gran Mestre orlà la seva bandera gloriosa, i completar la seva obra social rendint culte — amb la consciència fruit de l'estudi i de la depuració — a la més bella de les belles arts: a la música.

Homes de cor i d'ideals, i enamorats de la nostra Patria, oferirem a ella i als germans i als ideals de redempció pels quals sospirem, tot el què som.

*Enamorats de l'Art i la Bellesa,
amb goig escamparem arreu del món*

les deus de poesia que brollen eternament de les més grans concepcions musicals; i, creients fervorosos en la virtualitat de l'Art, cercarem la Bellesa per tot on sia.

Nosaltres, cantarem les obres de caient popular, perquè elles són la Cançó de la Terra; perquè en elles hi hà la dolça poesia de la nostra mar inquieta i l'aspra grandesa de les nostres serralades i la blavor hermosa del nostre cel; perquè en elles hi hà un ressó de la cançó eterna que'ns diuen els nostres rius i els nostres boscos i els nostres prats florits, i perquè hi vibra en elles l'ànima senzilla del nostre